

## (A)Gráciák

Mindig is az ábrázoló, figuratív képi ábrázolás állt hozzám a legközelebb. Egészen a gimnáziumi éveimre visszamenőleg. Ekkoriban nagy hatással volt rám az akkori főszaktanárom, Sudár Péter festészete, de legfőképpen a tanításai. Ott az esetek többségében stílusgyakorlatok, más korok képeinek másolása, de leginkább a fotórealista, akadémista festészet volt a jellemző, aminek az utóhatásai még mai napig is meglátszódnak a munkáimon. Már akkor is olajjal dolgoztam, ez a szokásom az eddigi egyetemi éveim során sem változott.

Egészen a harmadévem második feléig visszaköszöntek eddigi tanulmányaim beidegződései, melyeket teljesen a mai napig nem tudtam levetkőzni, viszont jó úton haladok abban, hogy ez változzon.

Amikor a pályamunkám készült, akkoriban még a mindennapokat, emlékeket, és annak helyszíneit, egyetemi életet, -és a saját intim baráti környezetemet jelenítettem meg a vásznon. A témákat tekintve nem mondhatni valami ritkaságnak, inkább egyfajta „népbetegség” a festők körében. Viszont ezekből a sablonokból kiszakadva, igyekszem vizuálisan felpörgetni őket megjelenésükben: színeiben, gesztusaiban, festőiségében, minél lendületesebb, expresszívebb ecsetvonásokkal, és a különböző textúrák és színek játékaival. Képi megjelenítésben mindig igyekszem visszaadni azt az érzelmi töltetet, hangulatot, amik áthatnak, amikor rápillantok a fotóra. Legfőképpen a rajta szereplő figuráknak a karakterét, és ami kisugárzik rajtuk.

Ezek, mind fotó alapján készültek. Nem került sor semmilyen előre megrendezésre, minden fénykép spontán készült el. A munkák egyfajta dokumentációi az életemnek, és ezeknek a pillanatoknak az érzelmi töltetét a színek különböző játékaival igyekszek reprodukálni.

Az eddigi munkáim hasonló Bonnard képeiben megvalósuló intim milliőhöz. Megfestésében ezek a képek inkább a 19. század realizmusához hasonlítanak. Jenna Gribbon, és Noah Saterstrom pedig a művek attitűdjeikben hasonlíthatóak.

Maga a pályamunka rendelkezik egy előzmény történettel, egészen 2024 nyarára visszamenőleg, ez a *Gráciák* címre hallgató kisebb sorozat.

A kiindulópontja - a nekünk festőknek kötelező -, villányi alkotótáborra vezethető vissza. Különösebben nem volt tervünk az eredeti fotók elkészítésére, ez egy spontán kezdeményezés volt a baráti körünkben. Így készült a vakuval megvilágított túlexponált fénykép sorozat.

Ezek pedig akkora sejtelmességet, misztikumot, spontaneitást képeztek, illetve erőt és összetartozást sugároztak irányomban, hogy egyszerűen nem bírtam ki, hogy ne vigyem vászonra.

Amint vége lett a saját művésztelepünknek, meginvitáltak egy másik, immáron szobrász alkotótáborba létszám hiányból, viszont tovább gyakorolhattam a saját szakmámat. Ekkor kerültek elő a Villányban készült snapshot-ok, és kerültek kivitelezésre, immáron vásznon.

A sorozat mind a három része olajjal készült, méretben azonos (70x50cm). Egy program segítségével felerősítettem az eredeti fotók színeit, kontrasztosítottam, és megnöveltem az expozícióját. A korábbi munkáimmal ellentétben, itt újra helyet kaptak a természetes színek. Szabadkézzel lett minden felvázolva. A háttérrel kevésbé foglalkoztam, maximum annyit, ami az atmoszféra teremtéséhez szükséges volt. Legfőképpen a figurák voltak a központban, így azoknak a kivitelezésére feküdtem rá jobban.

A pályamunkám, a korábban készített (Gráciák) sorozatnak a nagyszabású reprezentációja. A, mint korábban említett kisebb méretű képek alapjain nyugszik. Ugyanazokból a Villányban megszületett fotóreferenciákból indultam ki. Akárcsak az előzményeit, ezt is átkomponáltam a saját képi világommá.

Itt is csakugyan a nőiség, az erő, a felszabadulás van ábrázolva bizonyos keretek között, mint egyfajta tánc a hold világította éjszakában. Maga a kép egyszerre megjelenik síkban és térben egyaránt. Az alakok harmonikusak egymással, nincs feszültség. Mozdulataik átlósan tükrözik egymást, kialakítva kettőjük között egy alakzatot, ami maga a festménynek a középpontja, illetve a sík -és térbeliség átmenete, a fókuszpont. A munka alján mutatkozik meg igazán térben a jelenet: ahol a figurák által kitaposott, megvilágított fű szinte már lángra kap. A felső részénél pedig az éjszakai táj által létrehozott, távoli hétvégi ház sziluettje jelenik meg. Ezt kiemelve, megerősítettem egy élénk, szinte már világító kékkel. A képnek három szintje van: éppen csak kivehető távoli környezet, táncoló/idéző figurák, és a perzselő füves talaj. A dinamikus, erőteljes alakok, és az eltérő táji -és környezeti elemek harmonizálnak egymással, egyfajta összképet alkotnak együtt.

Az elkészülte nem igazán különbözik az eddigi munkáimtól. Olajjal készült, vászonra, a képi (már feldolgozott) referenciát program segítségével körvonalaira bontom, azt pedig projektor használatával felvetítettem a már olajjal lealapozott, előkészített vászonra. Ezt követően a kép középpontjától tekintve, a térben hátulról haladok előre a megfestésénél. - avagy, ami a környezetben távolabb helyezkedik el (mint, pl.: a jobboldali figura felfele nyújtózó karja), azt viszem fel először a vászonra, onnantól kezdve, hogy felkerültek a főbb színek, formák, különösebben nem foglalkozom vele. Ezzel ellentétben, a nézőhöz közelebb eső felületeket pasztózusan kezelem, egyre élénkebb színeket használok, egyre inkább hígítatlan (szárazabb) ecsetvonásokkal sarkítva.

Mindemellett a mű rendelkezik egyfajta Kelet-Európai hangulattal, ezzel szemben pedig ott van cím, *(A) Gráciák*, ami a kecs, kellem, báj jelentésével bír.

Mindig is fontos volt számomra az atmoszféra teremtés, különböző erősebb színek kombinációk alkalmazásával. Ennél a munkánál ugyan megmaradt az atmoszféra keltés, viszont az erősebb színek kombinációkra nem volt szükség. Korábbi munkáimból kiindulva, a palettámra visszakerültek a földszínek egy-egy eleme. Illetve itt sokkalta inkább a tériség, a képfelosztás, és az eltérő fény-árnyék kontrasztok, amik lényegesebbek.

Mostanra ezt a nőiség tematikáját tovább kibontva kezdtem bele legutóbbi projektembe, *Néember/Nem ember* címmel. Még kiforratlanok ezek a munkák, egyelőre csak kísérletezem különböző atmoszférák ábrázolásával, és figura-tér kapcsolatával. A téma kiindulópontja a nőként való kiszolgáltatottság, és a nőként megélt traumák.